

– Klasskompisarna och lärarna stödjer mig jättemycket, säger Ivar Kindstedt.

”Snart ska vi gå på Monster Jam tillsammans”

”Jag är väldigt rädd för att ramla. Det är nästan så att jag inte vågar gå här.”

Ivar Kindstedt går mycket försiktigt och håller sig ordentligt i ledstången när han ska ta trappan ner till köket och vardagsrummet som ligger på bottenvåningen, själv har han sitt rum uppe på den nyrenoverade övervåningen. Här hemma hos mamma Helene Kindstedt i Tumba bor han varannan vecka tillsammans med bonuspappan Tomas och lillebror Sixten som snart blir två år. Här bor också nioåriga systemn Ebba varannan vecka, de andra veckorna är de hos pappa Micke. Ivar, som fyller tretton år om några månader, har troligen fått vissa bestående hjärnskador på grund av sin hjärntumör.

– Jag har förlorat ganska mycket av balansen, styrkan och smidigheten. Jag kan inte springa eller cykla och jag är dålig på att hoppa.

OM DET ÄR STRÅLNINGEN, tumören eller operationen som är orsaken till skadorna vet inte läkarna säkert, och inte heller hur det kommer att utvecklas i framtiden. Det viktigaste för Ivar just nu är att träna på sådant som man behöver balans för att göra, som att simma och dansa.

– Mina muskler ligger i lä kan man säga. Jag orkar inte lyfta saker. Men ändå har jag styrkan kvar, för

om jag spänner armen så ser jag att muskeln finns där, men jag måste lära mig igen hur man gör. Jag kämpar hela tiden.

För Ivar och hans familj har det varit två mycket tuffa två år. När Ivar opererades i september 2006 var det akut. Hans tumör, som senare diagnostiserades till medulloblastom, var stor som en klementin och satt mycket illa direkt mot hjärnstammen. Då hade föräldrarna, och Ivar, kämpat med olika utredningar i över ett halvår. I efterhand har de förstått att Ivar troligen haft en tumör i hjärnan i flera år.

– När Ivar var liten var han en liten stillasittande filosof – dessutom lite lat, tyckte vi ibland. Han var väldigt försiktig och sa ofta att han var yr. Men vi tolkade det som en del i hans lite lill-gamla personlighet. Det gör förstås väldigt ont att tänka på i dag.

Just nu är familjen lite omtumlad. Ivar har i dagarna fått reda på att han är färdigbehandlad. Egentligen skulle han ha fått cytostatika i fyra månader till men hans kropp har tagit för mycket skada av behandlingen. Nu väntar i stället magnetkameraundersökningar var tredje månad till en början, därefter lite mer sällan.

– Jag kan bara hoppas att jag blir frisk, och det verkar ju som det. Jag har börjat få tillbaka håret, jag kan hoppa lite och jag kan simma. Det kunde jag inte under behandlingen.

Strålningen är det som varit allra värst under den här perioden, säger Ivar.

– Strålningen är som sol. Om man bränner sig vill man ju inte göra det igen. Men det var jag tvungen att göra, två gånger om dagen i sju veckor. Sen fick jag fula sår bakom öronen också som aldrig gick över.

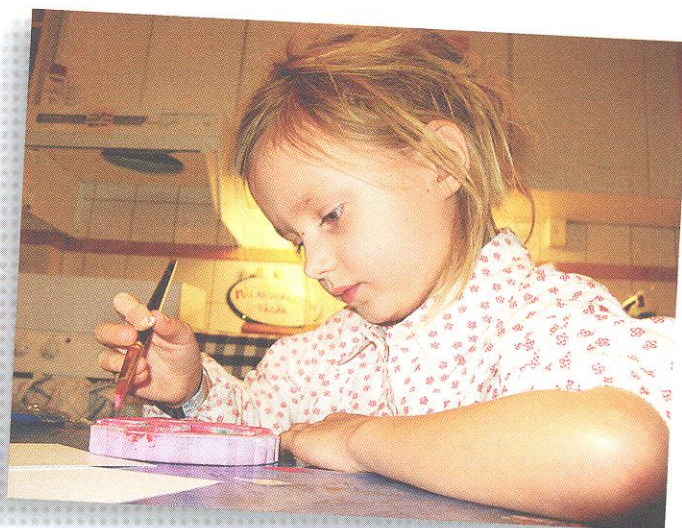
Sedan i höstas är Ivar med i en stödgrupp med nio andra pojkar.

– De har också cancer, men inte på samma ställe. Det är väldigt kul i killgruppen, vi gör en masa roliga saker. Snart ska vi gå på Monster Jam tillsammans.

ATT VARA MED I TV var också jätteroligt, tycker Ivar. Särskilt kul var det att flera av barnen i skolan sett inslaget med honom.

För Helene var det heller inget svårt beslut att ställa upp i tv.

– Det viktigaste var att Ivar så gärna ville vara med, han vill verkligen berätta allt. Sedan vill vi att de barn som insjuknar i cancer i framtiden ska få hjälp, och om vi kan bidra med något så att Barncancerfonden får mer pengar känns det väldigt bra att kunna göra det.

ANDERS CARLINGER

så mycket hår, förut hade jag tjockt hår som gick ända hit, säger Adina och visar med händerna vid axlarna.

Adina har behandlats med cytostatika och sex veckors strålning. I dag får hon cytostatika i cykler om sex veckor, något som kommer att fortsätta till våren. Därefter blir det halvårsvisa kontroller med magnetröntgen för att kontrollera att tumören inte kommit tillbaka.

Vad har varit jobbigast?

– Att maten kan smaka konstigt, svarar Adina bestämt.

– Man längtar efter något och så smakar det konstigt. Fast det är som en ond cirkel. Om jag äter smakar maten äckligt, och om jag inte äter så är den ändå äcklig sen, för då har man blivit alldeles domnad i munnen för att man inte ätit på så länge.

Adina har fått en ”knapp” inopererad på magen. Den gör att hon kan få näring genom en slang som går in i magsäcken och som portionerar ut näringen via en pump.

– Jag har pumpen på nätterna, men också på dagarna i skolan för att orka mer. Jag kan äta som vanligt om jag vill, men då måste jag stänga av pumpen. Annars blir det för mycket och då kräks jag.

TIDIGARE KUNDE ADINA ha rejäla humörsvingningar, men sedan hon började använda pumpen även dagtid har det blivit mycket bättre, berättar Erika.

– Innan jag använde pumpen på dagarna var jag väldigt trött, förtydligar Adina.

Erika berättar att hon numera funderar mycket mer på allt som kan hända barnen, jämfört med innan Adina blev sjuk.

– Samtidigt gäller det att försöka släppa tankarna, det är ingen idé att lägga ner tid på sådant som kanske aldrig kommer att hända. Men det är svårt. Oron kommer alltid att finnas där, särskilt när det gäller Adina och hennes framtid.

Att familjen valde att vara med i Barncancerfondens inslag i TV4 var inget svårt beslut.

– Dels ville vi visa att man kan ha livsglädje fast man är sjuk, dels tycker vi att det är jätteviktigt med Barncancerfondens arbete och att de får in pengar till forskningen. Det här kan vara vårt tack.

AMI HEDENBORG

På nästa sida träffar du Adinas tv-kompis Ivar Kindstedt. >>>

– Klasskompisarna och lärarna stödjer mig jättemycket, säger Ivar Kindstedt.

”Snart ska vi gå på Monster Jam tillsammans”

”Jag är väldigt rädd för att ramla. Det är nästan så att jag inte vågar gå här.”

Ivar Kindstedt går mycket försiktigt och håller sig ordentligt i ledstången när han ska ta trappan ner till köket och vardagsrummet som ligger på bottenvåningen, själv har han sitt rum uppe på den nyrenoverade övervåningen. Här hemma hos mamma Helene Kindstedt i Tumba bor han varannan vecka tillsammans med bonuspappan Tomas och lillebror Sixten som snart blir två år. Här bor också nioåriga system Ebba varannan vecka, de andra veckorna är de hos pappa Micke. Ivar, som fyller tretton år om några månader, har troligen fått vissa bestående hjärnskador på grund av sin hjärntumör.

– Jag har förlorat ganska mycket av balansen, styrkan och smidigheten. Jag kan inte springa eller cykla och jag är dålig på att hoppa.

OM DET ÄR STRÅLNINGEN, tumören eller operationen som är orsaken till skadorna vet inte läkarna säkert, och inte heller hur det kommer att utvecklas i framtiden. Det viktigaste för Ivar just nu är att träna på sådant som man behöver balans för att göra, som att simma och dansa.

– Mina muskler ligger i lä kan man säga. Jag orkar inte lyfta saker. Men ändå har jag styrkan kvar, för

om jag spänner armen så ser jag att muskeln finns där, men jag måste lära mig igen hur man gör. Jag kämpar hela tiden.

För Ivar och hans familj har det varit två mycket tuffa två år. När Ivar opererades i september 2006 var det akut. Hans tumör, som senare diagnostiserades till medulloblastom, var stor som en klementin och satt mycket illa direkt mot hjärnstammen. Då hade föräldrarna, och Ivar, kämpat med olika utredningar i över ett halvår. I efterhand har de förstått att Ivar troligen haft en tumör i hjärnan i flera år.

– När Ivar var liten var han en liten stillasittande filosof – dessutom lite lat, tyckte vi ibland. Han var väldigt försiktig och sa ofta att han var yr. Men vi tolkade det som en del i hans lite lill-gamla personlighet. Det gör förstås väldigt ont att tänka på i dag.

Just nu är familjen lite omtumlad. Ivar har i dagarna fått reda på att han är färdigbehandlad. Egentligen skulle han ha fått cytostatika i fyra månader till men hans kropp har tagit för mycket skada av behandlingen. Nu väntar i stället magnetkameraundersökningar var tredje månad till en början, därefter lite mer sällan.

– Jag kan bara hoppas att jag blir frisk, och det verkar ju som det. Jag har börjat få tillbaka håret, jag kan hoppa lite och jag kan simma. Det kunde jag inte under behandlingen.

Strålningen är det som varit allra värst under den här perioden, säger Ivar.

– Strålningen är som sol. Om man bränner sig vill man ju inte göra det igen. Men det var jag tvungen att göra, två gånger om dagen i sju veckor. Sen fick jag fula sår bakom öronen också som aldrig gick över.

Sedan i höstas är Ivar med i en stödgrupp med nio andra pojkar.

– De har också cancer, men inte på samma ställe. Det är väldigt kul i killgruppen, vi gör en masa roliga saker. Snart ska vi gå på Monster Jam tillsammans.

ATT VARA MED I TV var också jätteroligt, tycker Ivar. Särskilt kul var det att flera av barnen i skolan sett inslaget med honom.

För Helene var det heller inget svårt beslut att ställa upp i tv.

– Det viktigaste var att Ivar så gärna ville vara med, han vill verkligen berätta allt. Sedan vill vi att de barn som insjuknar i cancer i framtiden ska få hjälp, och om vi kan bidra med något så att Barncancerfonden får mer pengar känns det väldigt bra att kunna göra det.